

El Grup Planeta: negocis, poder i ariet contra la independència

Planeta és la desena empresa editorial del món i en la darrera dècada s'ha convertit també en un imperi mediàtic gràcies al control d'Atresmedia, una de les dues potes del duopoli televisiu de l'Estat espanyol. El grup, nascut l'any 1949 en la Barcelona de la postguerra, s'ha convertit avui en un gegant global que factura més de 3.000 milions d'euros anuals i reuneix un centenar d'empreses. El seu poder econòmic l'ha dotat també d'una gran influència política, que utilitza en defensa dels seus interessos i participant en nombrosos grups de pressió.

Text: Marc Font / Il·lustració: Manuel Cuyàs

Reunir en un mateix acte el president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont; els expresidents Artur Mas i José Montilla; el conseller de Cultura, Santi Vila, i el seu predecessor, Ferran Mascarell; els reis d'Espanya, Felip i Letícia; la vicepresidenta estatal, Soraya Sáenz de Santamaría, o el ministre de Justícia, Rafael Catalá, entre moltes altres personalitats dels àmbits polític, empresarial o econòmic català i estatal no està a l'abast de qualsevol. Cal una gran influència i poder de convocatòria. El passat 15 d'octubre ho va fer el Grup Planeta al Palau de Congressos de Catalunya. La raó era la cerimònia d'entrega del principal guardó literari del grup, que enguany va viure la 65a edició i que des de fa temps és tota una demostració de força, que transcendeix de molt el sector editorial.

Dotat amb 601.000 euros per a la persona guanyadora —Dolores Redondo en aquesta edició— i amb 150.250 euros per al finalista —Marcos Chicot enguany—, el Planeta no solament és el segon premi literari amb millor dotació econòmica del món, únicament per darrere del Nobel, sinó el gran esdeveniment social i polític del [principal grup editorial i de comunicació de l'Estat espanyol](#). **La història del conglomerat arrenca el 1949**, quan José Manuel Lara Hernández —que una dècada abans havia entrat a Barcelona amb les tropes franquistes— va fundar l'Editorial Planeta a la capital catalana. **Seixanta-set anys més tard, s'ha transformat en una multinacional amb una presència destacada a l'Amèrica Llatina, a França i a Portugal**, a banda de la de l'Estat espanyol, que supera els 3.000 milions d'euros anuals de facturació i que aglutina més d'un centenar d'empreses en sectors com l'edició, la comunicació o l'ensenyament. El que no ha canviat és que la **família Lara**, ara ja a través de les filles i dels néts del fundador, **manté el control absolut del grup**.

Més enllà del seu poder econòmic i mediàtic, o precisament gràcies a això, **el Grup Planeta té una innegable influència política**, que s'ha traduït en unes relacions estretes amb el president espanyol de torn, amb independència que sigui del PP o del PSOE, i, òbviament, també amb línia directa amb la persona que encapçala la Generalitat. Lluny d'altres grups que opten per la discreció, Planeta no ha dubtat a entrar al debat polític, ja sigui directament a través de declaracions explícites del seu màxim responsable o, implícitament, a partir dels nombrosos 'lobbies' i grups de pressió en

què participa. El màxim exponent va ser, segurament, José Manuel Lara Bosch, fill del fundador i president del hòlding des del 2003 fins a la seva mort, el 31 de gener de l'any passat.

El desaparegut José Manuel Lara Bosch va afirmar el 2012 que “la independència és impossible”, però que, si es produís, el grup traslladaria la seu fora de Catalunya

Els darrers anys de la seva vida, Lara Bosch segurament va convertir-se en l'empresari més influent del Principat que manifestava més clarament el seu rebuig frontal a la independència de Catalunya. Al setembre de 2012, l'editor va afirmar que la “independència és impossible”, però que, en cas que s'assolís, [“Planeta se n'hauria d'anar”](#) de Barcelona i traslladar la seu a “Saragossa, Madrid, Cuenca”. L'any passat, el seu fill, José Lara García, que exerceix de conseller delegat del grup, va ratificar l'opinió: “Pensem absolutament el mateix que aleshores”. I el va secundar Josep Creuheras, l'actual president de l'imperi: [“La posició empresarial és inequívoca respecte a això”](#).

Lara Bosch, i actualment Creuheras, han estat els representants de Planeta en ‘lobbies’ com el Fòrum Pont Aeri —que agrupa grans empresaris de Barcelona i de Madrid i [s'ha manifestat clarament contra la independència](#)—, el [Consell Espanyol per a la Competitivitat](#) (CEC) o la [Cambra de Comerç d'Espanya](#). Lara també va presidir el Cercle d'Economia o Uteca, la patronal de les televisions privades. **En tots els casos es tracta d'organitzacions amb una inqüestionable capacitat per influenciar el debat polític**, ja sigui mitjançant comunicats puntuals o, sobretot, amb reunions més o menys discretes amb líders polítics. Per al Pont Aeri, per exemple, [no és difícil reunir-se privadament amb Rajoy](#).

El CEC és format per algunes de les principals empreses espanyoles i actualment viu una [certa hibernació](#). S'ha caracteritzat per fer propostes destinades a afavorir, precisament, [la competitivitat de les grans companyies](#). Els Lara també han defensat la polèmica reforma laboral del Govern de Rajoy i han defensat rebaixes fiscals, [bé a través de posicionaments del CEC](#) o de l'[Institut de l'Empresa Familiar](#) (IEF), en el qual també participen.

Fa alguns mesos, Planeta va veure's esquitxat per l'escàndol de les converses secretes entre l'aleshores director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), Daniel de Alfonso, i el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, per conspirar contra dirigents i formacions independentistes. En les gravacions revelades per ‘Público’, De Alfonso li diu al ministre que està “intentant convèncer el Grup Planeta perquè em faci una investigació”. El seu contacte era Antonio López, antic comissari de la policia espanyola i actualment cap de seguretat de l'empresa privada. El secretari general de Planeta, Lluís Elías, va comparèixer al Parlament arran de l'escàndol i [va manifestar que López s'havia negat a practicar “una investigació” proposada per De Alfonso](#).

CRÍTIC s'ha posat en contacte amb el Departament de Comunicació del grup per fer-li un seguit de preguntes sobre els temes abordats en aquest article, però Planeta ha decidit no contestar.

Un gegant empresarial diversificat

Lara Bosch va convertir-se en conseller delegat del grup el 1996 i passaria a presidir-lo el 2003, quan va morir el seu pare, José Manuel Lara Hernández. No hi ha dubte que durant les gairebé dues dècades que, ‘de facto’, va dirigir Planeta va aconseguir diversificar el grup. Des de la seva desaparició, el grup ha mantingut el mateix rumb. Ara el comanden Josep Creuheras, com a president, i José Lara, com a conseller delegat. A **Creuheras**, que també va convertir-se en el president del consell d'administració d'Atresmedia, se li atribueix una àmplia cartera de contactes a Madrid i, sobretot, una [excel·lent relació amb el PP](#).

Avui Planeta és un gegant editorial amb un centenar de segells que lidera el sector a l'Estat espanyol, a Portugal i a l'Amèrica Llatina, mentre que és el segon més important de França. Recentment, [ha anunciat la seva propera entrada a Itàlia amb De Agostini, el seu aliat tradicional](#). Segons l'[informe anual que elabora 'Publishers Weekly'](#), parlem de la desena empresa editorial més gran del món, amb unes vendes d'uns 1.650 milions d'euros (al voltant del 55% de la facturació total del grup). A banda, controla la cadena de llibreries [Casa del Libro](#).

En l'àmbit dels mitjans, és l'accionista de referència d'Atresmedia, que inclou els canals de televisió Antena 3, La Sexta, Neox, Nova, Mega i Atreseries; les emissores de ràdio Onda Cero, Europa FM, i Melodia FM; té el diari 'La Razón' i les revistes de [Prisma Publicaciones](#), com 'Lonely Planet', 'Historia y Vida', 'Interiores', entre d'altres. A més a més, té una branca de cinema, amb la productora Atresmediacine i la distribuïdora [DeaPlaneta](#). I té una pota dedicada a la formació i l'educació que guanya pes, amb centres de negocis com l'EAE Business School, l'OBS Business School o la francesa ESLSCA, [recentment adquirida](#), i d'altres com la Valencia International University (VIU), a banda de cursos per correspondència.

Més enllà de les empreses del grup, **la família Lara participa en altres companyies, ja sigui a través d'Inversiones Hemisferio** —la seva societat patrimonial— **o amb alguna de les seves SICAV**, les polèmiques societats d'inversió de capital variable, un [instrument emprat per grans fortunes gràcies a la seva baixa tributació](#) i al fet que només implica afrontar el pagament d'impostos quan es retira el capital. Des de l'any passat, [els Lara controlen el 5,75% d'El Periódico de Catalunya SL](#), l'editora del diari del Grup Zeta, a través d'una SICAV. També són un dels principals accionistes individuals del **Banc Sabadell** i en el passat van participar en l'aerolínia **Vueling**.

El fundador: de capità de la Legió a marquès

L'editorial Planeta, l'embrió de l'actual imperi multinacional, neix el 1949, en una època d'especial foscor per a la cultura. No es pot dir que fos precisament una empresa perseguida per la dictadura franquista. La raó és clara: **el seu fundador, José Manuel Lara Hernández, va combatre a la Guerra Civil en el bàndol 'nacional' com a capità de la Legió** i va participar en l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona. Nascut a El Pedroso (Sevilla) el 1914, Lara es va establir a la capital catalana, on va casar-se amb Maria Teresa Bosch. Després d'embarcar-se en diversos negocis no reeixits, el 1949 va fundar l'editorial que li donaria fama, poder i diners, molts diners. El segell s'enlaira sobretot a partir del 1952 amb la creació del Premi Planeta, aleshores dotat amb 40.000 pessetes, una xifra astronòmica per a l'època. A poc a poc, l'editorial va créixer, amb èxits de vendes i també, amb el pas dels anys, amb l'adquisició d'altres empreses.

El 1994 es produeix un fet que indica fins a quin punt el patriarca dels Lara s'havia convertit en una persona influent. L'aleshores **rei Joan Carles I va atorgar-li el títol nobiliari de marquès d'El Pedroso de Lara** pels ["rellevants serveis prestats a la cultura a través de les seves activitats d'edició i divulgació del llibre, que han contribuït a difondre els coneixements culturals al nostre país i a l'estranger"](#). A la seva mort, el 2003, el títol va heretar-lo el seu fill i, per la mateixa raó, l'any passat va recaure en José Lara García, que ara té 40 anys. L'hereu empresarial del patriarca havia de ser el seu fill petit, Fernando Lara, que va morir en un accident de trànsit el 1995, quan era conseller delegat del grup. Aquest fet va provocar que, finalment, fos José Manuel Lara Bosch qui passés a encapçalar Planeta. Durant dècades, la família va invertir una part de la seva fortuna en el futbol, ja que durant anys van ser els màxims accionistes de l'Espanyol.

Quan mor Lara Bosch, Planeta ja era una empresa global amb una influència política

sens dubte més gran que la que havia tingut durant la batuta del patriarca

Quan mor Lara Bosch, Planeta ja no era una empresa estatal, sinó global amb una influència política sens dubte encara més gran que la que havia tingut durant la batuta del patriarca. I seria naïf no pensar que, a través dels nombrosos càrrecs que ocupava, va utilitzar-la per afavorir els seus interessos empresarials. Per comprovar el seu poder, només cal repassar l'hemeroteca i veure què van dir d'ell quan va morir persones com el president espanyol, [Mariano Rajoy](#), l'aleshores secretari general del PSOE, [Pedro Sánchez](#), o [Artur Mas](#), que en aquells moments presidia la Generalitat. Elogis i més elogis. El seu funeral va reunir ministres, exministres, el president Mas, consellers, l'aleshores alcalde de Barcelona, Xavier Trias, i [molts altres càrrecs polítics](#), com l'expresident català José Montilla. Va ser el seu Govern el que, precisament, el 2007 li havia atorgat la Creu de Sant Jordi.

El líder editorial en castellà que ha engolit el gran grup en català

Planeta és la principal empresa editorial en castellà del món, ja que és líder tant a l'Estat espanyol com a l'Amèrica Llatina. Compta amb uns 15.000 autors i té desenes de segells editorials, molts dels quals de reconegut prestigi i que han estat engolits en el procés d'expansió del grup. Seix Barral o Ariel, per exemple, van ser comprats el 1982, mentre que posteriorment van ser adquirits Destino (1988), Editorial Espasa (1992), Crítica (1999) o, parcialment, Tusquets (2012), entre molts d'altres. A França, és el segon amb major quota de mercat, [gràcies a la compra, el 2008, d'Editis](#). **Del grup es destaca la seva capacitat per publicar llibres de tot tipus, sense limitar-se a una determinada posició ideològica sempre que siguin rendibles comercialment.** Això no treu, però, [que esquivi editar algun llibre](#), com 'El cura y los mandarines', de Gregorio Morán.

I en l'edició en català? Des que controla el Grup 62, Planeta hi té una posició clarament preponderant, amb una quota de mercat de gairebé el 40%, que genera controvèrsies al sector, fins al punt que algunes veus arriben a parlar de risc de monopoli. A la situació s'hi arriba després d'un llarg procés de concentració. Planeta ja editava en català a través del segell homònim i Destino i el 1999 va ampliar el volum en comprar Edicions Columna. El gran canvi, però, arriba a partir del 2006, quan Planeta i Enciclopèdia Catalana entren al Grup 62, que patia una greu crisi econòmica i que els anys previs havia estat controlat per La Caixa. Inicialment, cadascun dels dos grups tenia el 34% del capital, però amb el pas dels anys el hòlding dels Lara va ampliar el seu pes i avui controla el 78% del Grup 62, que disposa de segells com [Edicions 62, Pòrtic, Proa, Empúries o labutxaca](#). Dit amb altres paraules, **el principal grup en castellà ha engolit el que era el grup més important en català.** A més a més, editorials del grup publiquen tots els grans premis literaris en català: el Ramon Llull (60.000 euros), el Sant Jordi (60.000 euros), el Josep Pla (6.000 euros) i el Mercè Rodoreda (6.000 euros).

Què en pensa el sector? "Nosaltres pensem que totes les situacions de concentració d'empreses mai són bones, perquè representen un desequilibri de forces i afecten directament l'oferta que rep el lector", opina Maite Ciruela, gerent d'[Ara Llibres](#). L'editora de [La Campana](#), Isabel Martí, va un pas més enllà i pensa "que no és bo que un sol grup tingui aquest pes; és competència deslleial i crec que l'operació no s'hauria d'haver permès, perquè genera una cultura monopolística". L'editora hi afegeix que 62 ha acabat dins d'un grup "en què l'important és el castellà, de manera que el català passa a ser-hi secundari. És molt diferent si es tractés d'un grup independent en què el català fos la raó de ser".

Per a Bernat Puigtobella, editor del digital '[Núvol](#)' i que durant més d'una dècada va estar vinculat al

Grup 62, la conclusió més ràpida del control de 62 per part de Planeta és que “s’ha demostrat que la desideologització del projecte ha revertit en el compte de resultats i en aquests moments 62 és més solvent que mai, està funcionant. Amb menys recursos és com un mamífer que tot el que menja se li posa bé, i això des del punt de vista mercantil el fa molt apte per sobreviure”. En tot cas, per a l’editor de ‘Núvol’, “casos com el d’Isabel Martí provenen que amb talent editorial un segell independent pot facturar tant com un d’un gran grup i pot sortir-se’n”.

El grup també capta ajudes públiques: des del 2006, els segells del Grup 62 han rebut més de 900.000 euros en subvencions de la Generalitat

Martí fa una reflexió que va més enllà de Planeta: “Ara tothom té una col·lecció en català perquè s’ha demostrat que s’hi poden fer diners. Ara, en molts casos l’incorporen només per la banda del ‘bestseller’, de la venda segura”. I, a partir d’aquest diagnòstic, alerta de la debilitat que pot generar que el català no sigui la llengua important en una editorial, a diferència dels grups que el tenen “com a raó de ser”. Malgrat tot, subratlla que “s’ha demostrat que editorials petites poden fer la mateixa feina que una de gran i que el món del llibre no necessita grans grups per tenir grans èxits”. L’opinió, la comparteix Maite Ciruela (Ara Llibres), per a qui “hi ha espais per a editorials de la nostra mida”.

La dimensió del hòlding i el seu potencial econòmic no li impedeixen rebre ajudes públiques. Per exemple, des que el 2006 Planeta va entrar al Grup 62, els segells d’aquest grup han rebut de la Generalitat més de 900.000 euros en subvencions i 830.000 en aportacions reintegrables —ajuts econòmics en forma de “cofinançament” que permeten a l’empresa disposar de finançament ‘a priori’ per a un projecte cultural—, segons les dades que el Departament de Cultura ha facilitat a CRÍTIC. Els fons, canalitzats a través de les àrees de mercats i del llibre de la conselleria, la Institució de les Lletres Catalanes, l’Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural (OSIC) o l’Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC), han anat destinats fonamentalment a la producció editorial en català i en aranès, però també a la traducció al català d’obres literàries en altres llengües, a donar suport a projectes d’internacionalització d’empreses o entitats culturals, a ajuts a plans editorials, a la digitalització del sector editorial o a la participació en fires, festivals i mercats internacionals. Segells del grup també han rebut subvencions del Ministeri de Cultura espanyol.

L’entrada a Atresmedia, el gran salt per convertir-se en un imperi mediàtic

El 2003 és un any clau en la història del grup. Per què? Per la compra d’Antena 3. “És el gran moment de diversificació de Planeta, que adquireix la que avui és una de les televisions més rendibles d’Europa”, subratlla Isabel Fernández, directora del Departament de Mitjans, Comunicació i Cultura de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). El cap de la secció de Comunicació del diari ‘Ara’, Àlex Gutiérrez, hi afegeix: “Amb Antena 3, Lara veu la possibilitat de tenir un imperi mediàtic”. Tretze anys després, és evident que ha assolit l’objectiu.

Actualment, Planeta de Agostini —societat formada a parts iguals per Planeta Corporación, de la família Lara, i pel grup italià De Agostini— controla el 41,7% d’Atresmedia. El grup mediàtic, que avui és format per sis canals de televisió i tres emissores de ràdio, [entre altres empreses](#), va créixer sobretot quan el 2011 va anunciar-se la fusió, tot i que seria més precís parlar d’absorció, amb La Sexta. L’operació va confirmar la creació d’un duopoli televisiu a l’Estat espanyol, amb dos grups —Mediaset (Tele 5, Cuatro...) i Atresmedia— [que acaparen més del 57% de l’audiència](#) i al voltant del 90% de la inversió publicitària.

Atresmedia té gairebé 2.000 treballadors i l'any passat va ingressar 970 milions, dels quals 857 provenien de la divisió de televisió, i va obtenir un benefici net de gairebé 100 milions. El seu president és Josep Creuheras, que l'any passat va ingressar 436.000 euros pel càrrec. Els [consellers més ben pagats del grup audiovisual](#) el 2015 van ser el conseller delegat, Silvio González, amb 2,03 milions, i el vicepresident, Maurizio Carlotti, amb 1,295 milions.

“Hi ha un seguit de maniobres que Planeta fa en els darrers 15 anys que només s’entenen si s’hi afegeix el component polític, com quan va entrar a l’Avui’ o quan absorbeix La Sexta i li manté l’ADN”, apunta Gutiérrez. “Lara va ser un gran empresari que tenia una visió molt ambiciosa i, si podia ocupar una parcel·la de negoci, ho feia. Sempre deia que les empreses no tenen ideologia i és veritat que tenia prou cintura política i empresarial perquè, quan agafava un projecte, aquest mantingués una autonomia que no traís el que identificava aquell mitjà. No es tractava tant de fer que tots els mitjans reflectissin la seva ideologia personal, sinó que cadascun servís un propòsit concret de manera que podia pressionar o afavorir qualsevol grup polític.”

Isabel Fernández hi afegeix que Lara va primar “l’estratègia econòmica” i va optar per “conservar una oferta àmplia de continguts” que li permetia arribar a un “públic variat i diferent”. Així, mentre que Mediaset va diluir la personalitat de Cuatro, Atresmedia manté estratègies clarament diferenciades entre Antena 3, que s’adreça a un públic fonamentalment familiar i conservador, i La Sexta, que en busca un de més progressista, amb programes com ‘El intermedio’, d’El Gran Wyoming, o ‘Salvados’, de Jordi Évole. “És un grup d’èxit, que funciona i ha tingut habilitat a integrar canals molt diferents”, conclou Isabel Fernández.

Probablement, l’exemple més extrem d’aquesta pretesa “manca d’ideologia” de Planeta va ser la convivència al grup durant uns quants anys de dos diaris tan diferents com ‘La Razón’, dirigit per un exalt càrrec del Govern d’Aznar i persona de confiança de Mariano Rajoy com Francisco Marhuenda, i l’Avui’. [Entre el 2004 i el 2009, el rotatiu català va estar mans dels grups Planeta i Godó](#), que es repartien el 80% d’una propietat en què també participava la Generalitat, que via l’Institut Català de Finances (ICF) en controlava el 20%. Des de l’any passat, la família Lara controla el 5,75% de l’editora d’‘El Periódico de Catalunya’, tot i que en aquest cas ho fa a través d’una societat, una SICAV, no englobada dins de Planeta.

“Segurament, els rèdits que treia Lara de l’Avui’ no es trobaven en el compte de resultats del diari, sinó en altres àmbits de negociació amb el Govern”, considera Àlex Gutiérrez, apuntant a la gran influència política de Planeta. En l’àmbit audiovisual, els canvis legislatius que s’han aprovat a escala estatal els darrers anys han afavorit clarament els interessos del grup. Isabel Fernández recorda que al final dels governs de Zapatero es van tirar endavant un seguit de mesures, com [l’aprovació de la Llei general de la comunicació audiovisual](#), que “beneficien la televisió privada”. Durant el segon mandat del Govern de Zapatero es va aprovar la supressió de la publicitat a Televisió Espanyola, una mesura llargament reivindicada per la Uteca, és a dir, la patronal de les televisions privades, per quedar-se aquesta part del pastís. També es van suprimir els obstacles als possibles processos de concentració del sector, que es confirmarien poc després amb les fusions de Tele 5 i Cuatro i Antena 3 i La Sexta, respectivament. La [patronal de les televisions privades](#) bàsicament està controlada per Mediaset i Atresmedia i [Lara va ser-ne president](#).

El procés, el descriuen clarament dos articles publicats fa alguns anys, l’un del catedràtic de comunicació audiovisual de la Universitat del País Basc [Ramón Zallo](#), i l’altre d’[Enrique Bustamante](#), catedràtic de comunicació audiovisual i publicitat de la Universitat Complutense de Madrid. En aquests articles posen de manifest el retrocés que va patir el sector en la segona legislatura de Zapatero, en què es va avançar cap a un “model de tipus desregulat i privatista en perjudici del sector públic; del model keynesià a un retorn tardà al model liberal, després d’haver distorsionat el mercat mitjançant decisions públiques en benefici dels prestadors de serveis audiovisuals més

importants”, escriu Zallo. En resum, va quedar de manifest la “fragilitat” del Govern estatal “enfront de la Uteca”.

Presència en altres sectors

L'àmbit de la formació completa les grans àrees de negoci del Grup Planeta i no ha deixat d'expandir-se els darrers anys. L'exemple més recent és l'adquisició, fa poques setmanes, de l'[escola de negocis francesa ESLSCA](#), que se suma a una oferta en què ja tenia l'EAE Business School i l'OBS Business School. També disposa d'universitats per Internet, com la Valencian International University (VIU) o el Centre Universitari Internacional de Barcelona (UNIBA), o presencials, com [Ostelea](#), un centre especialitzat en el turisme. La VIU va ser creada el 2008 pel Govern valencià de Francisco Camps i, després d'acumular pèrdues milionàries, el 2014 [Planeta va adquirir-ne el 70%](#). El grup també engloba filials especialitzades en l'aprenentatge d'anglès o en la formació a distància, com [CEAC o Deusto Formación](#).

Més enllà de Planeta, els Lara també han intentat fer negoci en altres sectors. En alguns casos, a través de la seva patrimonial, Inversiones Hemisferio, i en d'altres via SICAV o altres tipus de societats. Per exemple, el 2008 van adquirir més del 12% del Banc Sabadell, avui la cinquena entitat financera més important de l'Estat espanyol, juntament amb altres grans fortunes, com Isak Andic (Mango) o Joaquim Folch-Rusiñol (Pinturas Titán). La caiguda en la cotització de les accions del banc ha suposat als Lara, però, [la pèrdua d'uns 300 milions d'euros, segons van reconèixer recentment](#). Inversiones Hemisferio fa negoci, entre d'altres, en el sector immobiliari i fa poques setmanes [va vendre per 55 milions d'euros la seu del bufet d'advocats Roca Junyent](#), de l'expolític Miquel Roca. També ha participat en el sector hotelier i en el del transport. La família Lara va ser una de les fundadores de l'aerolínia Vueling, de la qual va sortir el 2009 en vendre's la seva participació per 47 milions, i també va crear una societat per competir amb Renfe en l'alta velocitat, [opció descartada l'any passat](#).

En definitiva, Planeta s'ha convertit en un gegant global que va obrint satèl·lits allà on pot fer negoci. I que utilitza els seus llargs tentacles en defensa dels seus interessos.